

„Jeg staar netop med Tøjet paa. Jeg synes ikke, Vejret er saa slemt.“

„Jo, jeg bliver hjemme idag.“

„Hvornaar skal jeg da se Dem?“

„Imorgen, tænker jeg!“

„Men der er saa forfærdelig længe til imorgen!“

Det syntes ogsaa Jytte nu, da hun følte sig ham saa nær, og hun fandt igen paa Raad. Hun vidste, at hendes Mor om Aftenen skulde til Fødselsdagsselskab hos en gammel Veninde paa Frederiksberg. Hun vilde da kunne gaa i Teatret uden at risikere et eller andet paatvunget Følgeskab, og det blev aftalt, at From efter Forestillingens Slutning skulde træffe hende udenfor Sideindgangen og følge hende hjem.

Om Eftermiddagen, da Vejret bedredes, tog hun ind til Byen og besørgede nogle Ærender for at faa Tiden til at gaa. Paa Hjemvejen havde hun et lille Eventyr. Hun kom med Sporvognen fra Raadhuspladsen og ved Højbro steg en Herre ind i Vognen og tog Plads henne ved Døren. Det var Pastor Gaardbo.

Hun havde en Gang før haft det Uheld at støde paa ham her i København. Det var i „Magasin du Nord“. Han havde staaet ved en Disk i nogen Afstand og stirret paa hende uden at hilse. Det havde ikke været til at tage fejl af, at han betragtede sig som forurettet. Hans Blik havde været en Tordenkile.

Skønt hun sad med bortvendt Ansigt, mærkede hun ogsaa nu hele Tiden hans Blik hvile paa hende. Men hun følte denne Gang ikke stort andet derved end et rent legemligt Ubehag. Hendes Sinds dybe Uvilje mod denne Mand forvandlede sig til Henrykkelse over, at det dog ikke blev hos ham, hun kom til at havne med sin Kærlighed.

For ikke at blive nødt til at passere ham stod hun af allerede paa Kongens Nytorv, hvor der blev aabnet ud til Vognens Forperron. Mens Pastor Gaardbo kørte videre ud ad Bredgade, gik hun hjem gennem Store Kongensgade.

Om Aftenen i Teatret sad hun tre Timer hensunken i sig selv, mens et lattermildt Publikum morede sig omkring hende. Hun havde valgt en Plads i Baggrunden af Salen, og træt som hun